

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 10C/255/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3514208030
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Stachovič
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2016:3514208030.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Novom Meste nad Váhom, pred samosudcom JUDr. Andrejom Stachovičom, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovaným: 1/ G. C., U.. XX.XX.XXXX, R. R. H. XXX, XXX XX L., 2/ B. C., U.. XX.XX.XXXX, R. R. H. XXX, XXX XX L., 3/ C. N., U.. XX.XX.XXXX, R. Č. H. XXXX, XXX XX E. F., všetci právne zastúpení JUDr. Janou Hlucháňovou, advokátkou, so sídlom Červeňanského 540, 014 01 Bytča, o zaplatenie 5.337,60 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žaloba sa zamieťa.

Žalovaným 1/ až 3/ sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podaným návrhom došlým súdu dňa 22.08.2014 domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 5.337,60 Eur, úrok z omeškania zo splátok vo výške 487,49 Eur za obdobie od 21.09.2010 do 11.08.2013, spolu s 8,50 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.337,60 Eur od 12.08.2013 do zaplatenia.. Návrh odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzatvoril so žalovanými 1/ a 2/ dňa 13.08.2004 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXX medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľnou a.s. ako veriteľom a žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi. Žalovaný 3/ prevzal na seba ručiteľský záväzok. Predmetom úveru bolo poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 250.000,- Sk s úrokom 9,80 % ročne. Žalovaní 1/ a 2/ sa zaviazali úver splatiť splátkach od 20.09.2004 do 20.08.2014, pričom jedna splátka bola dohodnutá vo výške 3.350,- Sk (111,20 Eur) mesačne. Žalovaní 1/ s 2/ si svoje povinnosti riadne neplnili. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje 48 splátok za obdobie od 20.09.2010 do 20.08.2014, pričom splátky od 20.08.2013 do 20.08.2014 sa stali splatnými dňa 11.08.2013 kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Pôvodný veriteľ Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 postúpil svoju pohľadávku na aktuálneho žalobcu.

2. Súd dňa 05.08.2014 vydal platobný rozkaz a doručil ho stranám sporu. Žalovaní 1/ až 3/ v podaní došlým súdu dňa 29.10.2015 podali voči platobnému rozkazu odpor s odôvodnením, že na daný zmluvný vzťah sa majú použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka a predpisy o ochrane spotrebiteľa. Poukázali, že pri uzatváraní zmluvy o postúpení pohľadávky išlo o nekalú obchodnú praktiku, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Namietli, že v čase postúpenia pohľadávky bol už úver mimoriadne splatný, teda nie je možné žiadať jednotlivé splátky. Od roku 2004 do roku 2010 na splátkach splatili presne 8.006,40 Eur, pričom po postúpení sa pohľadávka zvyšuje na necelých 7.000,- Eur, čo je preplatenie pôvodného úveru o vyše 6.000,- Eur. Poukázali, že splácali aj v rokoch 2012 až 2015 v celkovej výške 892,50 Eur. čo nebolo zohľadnené. Namietli, že žalovaný 3/ nemôže byť zaviazaný spoločne a nerozdielne so

žalovanými 1/ a 2/, pretože je v pozícii ručiteľa, nie dlžníka. Okrem toho, zmluva neobsahuje RPMN, teda úver by mal byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov.

3. Žalovaní 1/ až 3/ v podaní došlým súdu dňa 18.02.2016 žalobu žiadali v celom rozsahu zmietnuť z dôvodu, že návrh navrhovateľa je v plnom rozsahu nedôvodný. Medzi účastníkmi konania nie je sporná skutočnosť, že dňa 13.08.2004 bola uzatvorená medzi odporcom 1 a 2 ako dlžníkmi a právnym predchodcom navrhovateľa, Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“). Odporca 3 poskytol zabezpečenie úveru vo forme ručenia. Odporcovia v zásadnej právnej námietke rozporujú, že záväzkový vzťah založený zmluvou o úvere je vzťahom obchodnoprávnym. Napriek skutočnosti, že zmluva o úvere patrí medzi tzv. absolútne obchody záväzkovoprávny vzťah založený zmluvou o úvere je vzťahom občianskoprávnym. Práva a povinnosti zo zmluvy o úvere, otázka zabezpečenia úveru, platnosti resp. neplatnosti zmluvy o úvere ako aj posudzovanie obsahu zmluvy o úvere z hľadiska prijateľnosti zmluvných podmienok sa nespravujú režimom zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení (ďalej len „ObchZ“). Odporcovia 1 a 2 sa na základe zmluvy o úvere zaviazali splatiť veriteľovi, Slovenská sporiteľňa, a.s. sumu =250.000= SKK (t.j. sumu =8.298,48= EUR v prepočte konverzným kurzom 1 EUR = 30,126 SKK) v pravidelných mesačných splátkach po =3.350= SKK (t.j. sumu =111,20= EUR v prepočte konverzným kurzom 1 EUR = 30,126 SKK) počnúc dátumom 20.09.2004. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.08.2014. Finančné prostriedky z úveru boli odporcom 1 a 2 použité na nákup spotrebného tovaru - zariadenie rodinného domu (nábytok, spotrebiče a pod.). Medzi účastníkmi konania nie je sporná ani skutočnosť, že odporcovia 1 a 2 splátky úveru riadne plnili do roku 2010 -za obdobie od 20.09.2004 do 20.09.2010 odporcovia 1 a 2 veriteľovi zaplatili 72 mesačných splátok po =111,20= EUR t.j. sumu =8.006,40= EUR. Ďalej v období od 21.09.2010 do 18.08.2014 odporcovia zaplatili veriteľovi v nepravidelných splátkach sumu =892,50= EUR. Originály dokladov o zaplatení splátok boli doložené do spisu spolu s odporom. Ako už bolo uvedené záväzkovo-právny vzťah založený zmluvou o úvere je vzťahom občianskoprávnym. V zmysle ustanovenia § 556 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení ďalej len „OZ“) pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky. Zmluva o úvere neobsahuje ustanovenie, z ktorého by bolo zrejmé, že dlžník sa zaväzuje splácať najskôr úroky a následne istinu. Vzhľadom k uvedenému všetky platby uskutočnené odporcom 1 a 2 ako dlžníkom zo zmluvy o úvere boli započítané na úhradu istiny. Istina zo zmluvy o úvere vo výške =8.298,48= EUR bola odporcom 1 a 2 plne splatená. Navrhovateľ nemá nárok na zaplatenie žalovanej sumy =5.337,60= EUR s príslušenstvom. V prípade, ak by navrhovateľ spochybnil, že suma =8.898,90= EUR bola titulom zmluvy o úvere odporcom 1 a 2 zaplatená veriteľovi, odporcovia žiadajú, aby súd vyžiadal od Slovenskej sporiteľne a.s. potvrdenie o zaplatení uvedenej čiastky a predmetné potvrdenie vykonal ako dôkaz. Navrhovateľ v žalobnom návrhu ako aj vo svojom vyjadrení zo dňa 29.06.2015 opakovane uvádza, že zmluvný vzťah založený zmluvou o úvere je vzťahom obchodnoprávnym. S týmto tvrdením navrhovateľa nemožno súhlasiť a takýto právny názor nemá oporu v kruhoch odbornej verejnosti ani ustálenej judikatúre. Navrhovateľ síce poukázal na podporu svojho tvrdenia na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn. 5Obo/56/2007 zo dňa 04.06.2008 (str. 2 bod II dole žaloby), kde odcitoval časť odôvodnenia rozsudku - odporcovia však podotýkajú, že navrhovateľom citovaná časť rozhodnutia NS SR nie je vyjadrením právneho názoru NS SR, ale iba zhrnutím odvolacích dôvodov odvolateľa vo veci sp.zn. 5Obo/56/2007, ktorý v predmetnej veci napokon neuspel. Rozhodnutie NS SR vo veci sp.zn. 5Obo/56/2007 sa týka nároku na zaplatenie zmenkovej sumy a odlišných skutkových ako aj právnych okolností veci, preto nie je možné ho aplikovať analogicky na vzťah účastníkov konania. Je absurdné, že navrhovateľ vytrhol z kontextu časť odôvodnenia, ktoré vydáva za právnu vetu NS SR. Odporcovia, preto zámerne pripájajú rozhodnutie celé znenia rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn. 5Obo/56/2007 zo dňa 04.06.2008. Vo vzťahu k rozsudku NS SR zo dňa 27.03.2013 sp.zn. 6 MCdo/4/2012 si odporcovia dovoľujú uviesť, že z predmetného rozhodnutia nie je zrejmé či účastníci sporu boli podnikateľmi a spor sa týkal vzťahu medzi hlavným dlžníkom a ručiteľom zo zmluvy o úvere. Na prejednávanú kauzu závery NS SR vo veci sp.zn. 6 MCdo/4/2012 nie je možné aplikovať. Ďalšie súdne rozhodnutia, na ktoré navrhovateľ poukazuje v žalobe a vo svojom vyjadrení zo dňa 29.06.2015 sú buď právnu praxou už prekonané alebo nie sú neaplikovateľné na vzťah účastníkov konania, lebo sa týkajú skutkovo a právne iných okolností, navrhovateľ účelovo uvádza len tie časti odôvodnení rozhodnutí, ktoré vyhovujú navrhovateľovi. Odporcovia naproti tomu poukazujú na relevantné súdne rozhodnutia, ktoré sa skutočne týkajú obdobných skutkových a právnych okolností k okolnostiam prejednávaným v tomto konaní (napr. na rozsudok KS v Prešove sp.zn. 18Co/12/2014; rozsudok KS v Prešove sp.zn. 18Co/12/2014 zo dňa 28.01.2015; rozsudok KS v Prešove sp.zn. 2Co/135/2013 zo dňa 12.03.2014). Pokiaľ ide o právne posúdenie zmluvy o úvere je nevyhnutné

vziať v úvahu, že zmluva o úvere bola uzatvorená medzi veriteľom - bankou t.j. podnikateľom a fyzickými osobami nepodnikateľmi (odporcovia 1 a 2 v záhlaví zmluvy označený pod r.č. a číslom OP). Nakoľko dňa 01.05.2004 sa Slovenská republika stala členským štátom Európskej únie súčasťou nášho vnútroštátneho poriadku sa stali aj normy práva EÚ. Nie je potrebné osobitne zdôrazňovať princíp prednosti práva EÚ a záväznosť výkladu práva EÚ, ktoré poskytuje Súdny dvor. V kontexte rozhodovacej činnosti Súdneho dvora je pojem spotrebiteľ autonómny pojem v práve EÚ, ktorý sa musí vykladať jednotne vo všetkých členských štátoch. Na zmluvný vzťah účastníkov konania založený zmluvou o úvere sa nevyhnutne vzťahujú ustanovenia Smernice Rady 87/102/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (ďalej len „smernica 87/102/EHS“) (do nášho právneho poriadku transponovaná zák. č. zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1986/71/>> o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 258/2001“) a smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica 93/13/EHS“). V zmysle článku 1 ods. 2 písm. a) smernice 87/102/EHS sa spotrebiteľom rozumie fyzická osoba, ktorá pri transakciách pokrytých touto smernicou vykonáva činnosť na účely, ktoré sa nachádzajú mimo jeho obchodnej činnosti a profesie; smernica ďalej stanovuje podstatné náležitosti zmluvy o úvere uzatvárané spotrebiteľom. Podľa článku 4 ods. 2 písm. a) smernice 87/102/EHS zmluva o úveru musí obsahovať vyjadrenie ročnej percentuálnej miery poplatkov. K otázke výkladu smernice 87/102/EHS si odporcovia dovoľujú poukázať na veľmi známe Uznesenie Európskeho súdneho dvora vo veci C 76/10 Pohotovosť s. r. o. proti B. L., kde Súdny dvor dospel k záveru, že: „Za okolností, aké sú vo veci samej, neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorý má podstatný význam v kontexte smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998, môže predstavovať rozhodujúcu okolnosť pre vnútroštátny súd v rámci jeho analýzy otázky, či podmienka zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúca sa jeho nákladov, v ktorej sa nenachádza takýto údaj, je zrozumiteľná v zmysle článku 4 smernice 93/13. Ak nejde o takýto prípad, tento súd má možnosť aj bez návrhu posúdiť, či vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia tejto zmluvy je opomenutie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v jej podmienke týkajúcej sa nákladov tohto úveru spôsobilé prisúdiť tejto doložke nekalú povahu v zmysle článkov 3 a 4 smernice 93/13. Napriek tomu bez ohľadu na priznanú možnosť posúdiť túto zmluvu z hľadiska smernice 93/13, smernica 87/102 sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu umožňuje aj bez návrhu uplatniť ustanovenia preberajúce do vnútroštátneho práva článok 4 tejto poslednej uvedenej smernice a stanovujúce, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.“ Z hľadiska vnútroštátneho práva sa zmluvný vzťah založený zmluvou o úvere spravuje aj zák.č. 258/2001, uvedený predpis je lex specialis k všeobecnej právnej úprave, ktorá môže mať základ ako v Občianskom zákonníku (napríklad pôžička), tak v Obchodnom zákonníku (úver). V zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 zák. č. 258/2001 spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) je suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o úvere uzatvorená medzi odporcami 1 a 2 a Slovenskou sporiteľňou, a.s. neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 a z uvedeného dôvodu platí fikcia, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Istina úveru bola plne splatená a navrhovateľ preto nemôže nad rámec istiny požadovať od odporcov žiadne ďalšie plnenia. Odporcovia žiadajú súd, aby sa prejudiciálne vysporiadal s platnosťou zmluvy o úvere, nakoľko táto zmluva neobsahuje ani náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. a), h) a i) zák. č. 258/2001. Odporcovia poukazujú aj na článok 2 písm. b) smernice 93/13/EHS v zmysle, ktorého pojem "spotrebiteľ" znamená akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná za účelom, nevzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo profesii. V zmysle článku 5 smernice 93/13/EHS kde existuje

pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Podľa článku 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzavretých so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich národného práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. K výkladu článku 6 smernice 93/13/EHS Súdny dvor zaujal záväzný výklad v už uvedenom Uznesení vo veci C 76/10 Pohotovosť s. r. o. proti Ivete Korčkovskej: <<https://www.justice.gov.sk/Stranky/Ministerstvo/Komisia-na-posudzovanie-podmienok-v-spotrebiteľských-zmluvach/Rozsudky-Europskeho-sudneho-dvora-vo-veciach-ochrany-spotrebiteľa-detail.aspx?lc=120>> „Vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľov, ktorú smernica 93/13 zabezpečuje, jej článok 6 musí byť považovaný za ustanovenie, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku (rozsudok Asturcom Telecomunicaciones, bod 52).“ S ohľadom na citované právne predpisy odporcovia žiadajú, aby súd preskúmal platnosť zmluvnej podmienky uvedenej v čl. II bod 4 zmluvy o úvere, v zmysle ktorého sa splatné úroky z istiny sa dňom ich splatnosti stávajú súčasťou istiny. Takáto zmluvná podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, veriteľ na základe tejto podmienky požaduje od odporcov 1 a 2 úroky z úrokov (ide o tzv. anatocizmus), ktorý nie je právne dovolený. Navrhovateľ vo svojom návrhu vlastne nešpecifikoval akú časť úveru považuje za nesplatenú či požaduje zaplatenie istiny alebo aj úrokov z istiny, jeho žalobný petit je preto nejasný. Odporcovia žiadajú, aby navrhovateľ predložil originál zmluvy o postúpení pohľadávky 0655/2013/CE a žiadajú súd, aby prejudiciálne preskúmal či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky zo zmluvy o úveru na navrhovateľa. Odporcovia majú zato, že postúpená pohľadávka nebola dostatočne špecifikovaná a preto nedošlo k jej platnému postúpeniu na navrhovateľa. Nad rámec už uvedenej právnej argumentácie chcú ešte odporcovia uviesť, že podľa ustanovenia § 52 ods. 1 OZ platného a účinného k 13.08.2004 spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160101?ucinnost=13.08.2004>> OZ, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Podľa § 52 ods. 3 OZ spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Pri aplikácii eurokonformného výkladu OZ s ohľadom na závery ESD ako aj obsah vyššie citovaných smerníc by mal súd dospieť k jednoznačnému právnomu záveru, že ustanovenia OZ o ochrane spotrebiteľa a spotrebiteľských zmluvách sa bez ohľadu na znenie § 52 ods. 1 musia aplikovať na všetky zmluvy uzatvárané medzi spotrebiteľom a dodávateľom, nielen na zmluvy explicitne uvedené v ustanovení § 52 ods. 1 OZ v znení platnom a účinnom k 13.08.2004. Je totiž všeobecne známe, že Súdny dvor rozvinul v princípe nepriameho účinku (v prípadoch Von Colson (č. 14/83), Marleasing (č. C-106/89) a Oceano Grupo Editorial (č. C-240-244/98); uvedený princíp vyžaduje od orgánov členských štátov, aby všetky národné právne predpisy interpretovali v súlade na platné záväzné i nezáväzné pramene komunitárneho práva vrátane smerníc. Vnútroštátne orgány aplikácie práva majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva (t. j. jeho výklad v súlade so smernicou), aby sa tak zabezpečil „reálny účinok“ smernice bez ohľadu na to, či ustanovenia použité pri výklade majú alebo nemajú priamy účinok. Súd členského štátu môže prostredníctvom eurokonformnej interpretácie vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu samotnými ustanoveniami smernice. Nepriama aplikácia smerníc na účely interpretácie sa vzťahuje aj na vnútroštátnu judikatúru. Eurokonformný výklad možno použiť vo všetkých horizontálnych aj vertikálnych sporoch a môže sa opierať aj o ustanovenia komunitárneho práva, ktoré nemajú priamy účinok. V judikáte Costa v. ENEL súd deklaroval, že komunitárnemu právu musia národné súdy garantovať aplikačnú prednosť pred národným právom, v prípade rozporu medzi normami oboch právnych poriadkov a ďalej potvrdil autonómiu komunitárneho právneho poriadku. Prednosť práva ES sa prejavuje predovšetkým v situáciách, v ktorých dôjde ku konfliktu vnútroštátnej právnej normy a normy práva ES. Riešenie tohto konfliktu je predmetom súdneho rozhodnutia, pričom sudca musí rešpektovať imperatív prednosti v štyroch rovinách (alebo skôr štádiách) presadenia práva ES: i/ imperatív výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom ES; ii/ imperatív neaplikácie vnútroštátnej právnej normy odporujúcej právu ES; iii/ imperatív substitúcie vnútroštátnej právnej normy odporujúcej právu ES príslušnou normou práva ES (pokiaľ je komunitárna platná, záväzná a spôsobilá na priamu aplikáciu); v/ imperatív nápravy porušenia práva ES. Je nepochybné, že pre odporcov ako spotrebiteľov je priaznivejšie uplatnenie noriem občianskeho práva než obchodného práva, preto bez ohľadu na charakter zmluvy o úvere ako absolútneho obchodu imperatív prednosti práva EÚ a povinnosť eurokonformného výkladu zaväzujú súd, aby považoval záväzkov-právny vzťah

odporcov a navrhovateľa podľa predpisov občianskeho práva a predpisov o ochrane spotrebiteľa. Nakoľko zmluvný vzťah založený zmluvou o úvere je vzťahom občianskoprávnym posudzuje sa otázka premlčania nároku navrhovateľa režimom OZ. Každá splátka úveru sa premlčuje samostatne. Odporcovia voči nároku navrhovateľa na zaplatenie splátok úveru, úrokov zo splátok úveru a úrokov z omeškania zo splátok úveru za obdobie od 21.09.2010 do 21.08.2011 vznášajú námietku premlčania (v žalobnom návrhu navrhovateľa ide o sumu vo výške =275,98= EUR). Odporcovia poukazujú na skutočnosť, že oznámenie o postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenskou sporiteľňou, a.s. nebolo relevantným spôsobom odporcom doručené. Navrhovateľ síce k svojmu návrhu priložil oznámenie o postúpení pohľadávky, ale predmetné oznámenie nebolo doručené odporcom do dnešného dňa zo strany veriteľa doručené ani poštou ani osobne. Navrhovateľ doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky nepreukázal podacím lístkom z pošty ani iným dôkazom. V zmysle ustanovenia § 528 ods. 1 OZ ak splnenie postúpenej pohľadávky je ručením alebo iným spôsobom, je postupca povinný o postúpení pohľadávky bez zbytočného odkladu podať správu osobe, ktorá zabezpečenie záväzku poskytla. Postupca, t.j. Slovenská sporiteľňa, a.s. odporcovi 3, ktorý je ručiteľom odporcu 1 a 2 do dnešného dňa neoznámil, že došlo k postúpeniu pohľadávky zo zmluvy o úvere zabezpečenej ručením odporcu 3. Odporcovia zhodne tvrdia, že návrh je nedôvodný ako celok. Ak by súd dospel k záveru, že návrh je voči odporcovi 1 a 2 dôvodný, navrhovateľ sa nemôže domáhať plnenia od odporcu 3 ako od ručiteľa, lebo ho neinformoval o postúpení pohľadávky ani ho nevyzval na dobrovoľné splnenie záväzku. Odporcovia 1 a 2 preto splátky úveru platili výlučne pôvodnému veriteľovi, Slovenskej sporiteľni a.s.. Odporcovia tiež zdôrazňujú, že odporca 3 ako ručiteľ nie je solidárnym dlžníkom odporcu 1 a 2, odporca 3 ako ručiteľ nie je viazaný na plnenie s hlavným dlžníkom spoločne a nerozdielne. Navrhovateľ sa môže od ručiteľa domáhať zaplatenia len tej časti záväzku odporcu 1 a 2, ktorú odporcovia 1 a 2 ako hlavní dlžníci veriteľovi neuhradili. Povahu ručiteľského záväzku charakterizuje akcesorita a subsidiarita. Ručiteľský záväzok ako akcesorický vedľajší záväzok je závislý na hlavnom záväzku. Nakoľko hlavný záväzok odporcu 1 a 2 zo zmluvy o úvere sa spravuje režimom OZ a ochrany spotrebiteľa aj ručenie odporcu 3 sa bude posudzovať podľa ustanovení OZ a predpismi o ochrane spotrebiteľa.

4. Súd uznesením č.k. 10C/255/2015-145 zo dňa 12.04.2016 konanie v časti o zaplatenie sumy 750,- Eur na podklade čiastočné späťvzatia došlým súdu dňa 22.0.2016. Žalobca v rámci toho procesného úkonu uviedol, že zo strany odporcov došlo k nasledujúcim úhradám: Pred podaním návrhu na začatie konania: 60,00 EUR dňa 18.11.2013, 120,00 EUR dňa 03.02.2014, 30,00 EUR dňa 24.03.2014, 120,00 EUR dňa 21.07.2014, 60,00 EUR dňa 18.08.2014. Po podaní návrhu na začatie konania: 120,00 EUR dňa 22.09.2014, 60,00 EUR dňa 27.10.2014, 60,00 EUR dňa 25.11.2014, 60,00 EUR dňa 02.01.2015, 60,00 EUR dňa 03.08.2015. Vzhľadom na vyššie uvedené berie návrh na začatie konania čiastočne späť v časti uplatnenej istiny vo výške 750,00 EUR a navrhujem, aby súd vydal tento Odporcovia v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne a odporca v 3. rade sú povinní zaplatiť navrhovateľovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku sumu vo výške 4.587,60 EUR, úrok z omeškania zo splátok za obdobie od 21.09.2010 do 11.08.2013 vo výške 487,49 EUR ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 5 337,60 EUR od 12.08.2013 do 18.11.2013, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 5 277,60 EUR od 19.11.2013 do 03.02.2014, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 5 157,60 EUR od 04.02.2014 do 24.03.2014, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 5 127,60 EUR od 25.03.2014 do 21.07.2014, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 5 007,60 EUR od 22.07.2014 do 18.08.2014, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 4 947,60 EUR od 19.08.2014 do 22.09.2014, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 4 827,60 EUR od 23.09.2014 do 27.10.2014, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 4 767,60 EUR od 28.10.2014 do 25.11.2014, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 4 707,60 EUR od 26.11.2014 do 02.01.2015, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 4 647,60 EUR od 03.01.2015 do 03.08.2015, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 4 587,60 EUR od 04.08.2015 do zaplatenia a súdnym poplatkom vo výške 296,50 EUR. V rovnakej lehote sú odporcovia v 1. a 2. rade povinní spoločne a nerozdielne a odporca v 3. rade povinní zaplatiť trovy právneho zastúpenia, ktoré budú vyčíslené dodatočne. Splnením povinnosti jedným z odporcov zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia ostatných odporcov. K tvrdeniu odporcov v 1. - 3. rade vo veci vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru navrhovateľ uvádza, že vzhľadom k tomu, že sme od pôvodného veriteľa nedisponovali informáciou, žeby v predmetnej veci prišlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, navrhovateľ podaním zo dňa 22.07.2013 vyzval odporcov v 1. - 3. rade na úhradu postúpenej dlžnej sumy a zároveň vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Nakoľko k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo strany navrhovateľa prišlo neskôr, ako k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo strany pôvodného veriteľa, navrhovateľ trvá na podanom návrhu v celom rozsahu, nakoľko je pre odporcu čo do výšky dlžnej sumy priaznivejší. Vo veci ručiteľského záväzku poukazujeme na rozhodnutie NS ČR R 2/1975, podľa ktorého právna úprava Občianskeho

zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb.) výslovne nestanoví, či je záväzok ručiteľa a dlžníka vo vzťahu k veriteľovi solidárny. V § 54 O. z. sa však ustanovuje, že ručiteľ je povinný dlh splniť, ak ho nesplnil dlžník, hoci ho na to veriteľ písomne vyzval. Je teda ručiteľ zaviazaný v rozsahu, v ktorom dlžník nesplnil svoj záväzok, pričom nie sú možné úvahy o stanovení podielov na dlhu týchto zaviazaných z hľadiska ustanovenia § 74 O. z. Občiansky zákonník obsahuje teda pri ručiteľskom záväzku osobitnú úpravu (§ 54 ods. 1 O. z.), ktorá určuje vzájomné vzťahy dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi odchylné od zásady oddeliteľnosti záväzkov. Z hľadiska plnenia záväzkov dlžníka alebo ručiteľa voči veriteľovi dochádza však k rovnakej situácii, aká vzniká pri plnení záväzku niektorého zo solidárnych dlžníkov voči veriteľovi. Veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát, aj od dlžníka ako aj od ručiteľa. Vo výroku rozsudku musí byť preto povinnosť splniť dlh vyjadrená takým spôsobom, aby to plne zodpovedalo vzťahu dlžníka a ručiteľa, ako aj vzťahu týchto dvoch zaviazaných voči veriteľovi. Nemôže byť napr. stanovená povinnosť ručiteľa podmienená tým, že dlžník v súdom určenej lehote nesplnil svoju povinnosť. Rozhodnutie súdu nemožno totiž viazať na podmienku, okrem prípadov, že to zákon výslovne dovoľuje. S povahou ručenia sa ďalej nezrovnáva, aby povinnosť dlžníka a povinnosť ručiteľa bola vo výroku rozsudku vyslovená bez určenia vzájomného vzťahu, tak ako keby išlo o oddelené záväzky. Takýto výrok by viedol k záveru, že ručiteľ aj dlžník zodpovedajú veriteľovi taktiež v delených sumách, ako je to vo vzťahu medzi viacerými dlžníkmi (pozri aj rozhodnutie uverejnené pod č. 20 1970 Zbierky súdnych rozhodnutí). So zreteľom na uvedené dôvody a najmä so zreteľom na to, aby veriteľ nemohol byť uspokojený dvakrát tým istým plnením, hoci jedného na základe plnenia z dlžoby a druhého na základe plnenia z ručiteľského vzťahu, musí súd v záujme určitej rozsudkočnej výroky vyjadriť povinnosť obidvoch žalovaných (dlžníka i ručiteľa) zaplatiť veriteľovi tu istú sumu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky plnenia povinnosť druhého žalovaného. Vzhľadom na osobitnú úpravu ručenia a na povahu právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom a veriteľom a ručiteľom treba pokladať za vecne správny výrok rozsudku o žalobe veriteľa proti dlžníkovi a ručiteľovi v tom znení, že "žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi" istinu s príslušenstvom v stanovenej lehote, s tým, že "plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného". Takýto výrok v rozsudku bráni tomu, aby veriteľ mohol dosiahnuť to isté plnenie dvakrát. Zároveň odstraňuje pochybnosti, ktoré by inak mohli nastať pri výkone rozhodnutia, lebo takto už v základnom konaní o veci samej sa riešia hmotnoprávne otázky základu nároku. Pri uvedenej formulácii nezakladá súdne rozhodnutie v rozpore s hmotnoprávnym základom veci dva samostatné výroky o povinnosti dlžníka a ručiteľa zaplatiť veriteľovi rovnakú sumu s príslušenstvom. Súčasne je pre úplnosť vyjadrenia hmotnoprávných vzťahov medzi účastníkmi konania potrebné, aby súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že určitú sumu, ktorú vo výroku prisúdil spolu s príslušenstvom, je jeden zo žalovaných povinný zaplatiť ako dlžník veriteľa a druhý ako ručiteľ dlžníka. Nie je totiž vhodné, aby výrok rozsudku obsahoval také skutočnosti, ktoré svojou povahou patria do odôvodnenia rozhodnutia. Je pritom samozrejmé, že z odôvodnenia rozsudku musí byť zjavné, že všetky hmotnoprávne podmienky na uplatnenie nároku tak voči dlžníkovi, ako aj voči veriteľovi boli splnené. V súvislosti s RPMN poukazujeme na nasledovné: V zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch: „Zákon sa nevzťahuje na zmluvy a) o poskytnutí úveru 1) na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.“ V zmysle čl. I Zmluvy o spotrebnom úvere č. 0252307316 je účelom úveru investícia do nehnuteľnosti - RD. Z uvedeného vyplýva, že pôvodný veriteľ nebol povinný uvádzať v zmluve výšku ročnej percentuálnej miery nákladov.

X. Žalovaní 1/ až 3/ v podaní došlým súdu dňa 08.04.2016 uviedli, že odporcovia trvajú na tom, že právny predchodca navrhovateľa dňa 13.08.2004 uzatvoril s odporcom 1 a 2 zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorá má jednoznačne charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere bez určenia účely spotreby. Uvedenú skutočnosť potvrdil svojou výpoveďou odporca 1 na pojednávaní dňa 23.02.2016. Odporcovia na pojednávaní dňa 23.02.2016 uviedli a opakovane aj vo svojom písomnom vyjadrení zdôrazňujú, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Predmetnú zmluvu navrhoval právny predchodca navrhovateľa, Slovenská sporiteľňa, a.s. a odporcovia obsah zmluvy nemohli nijako ovplyvniť, za prípadnú neplatnosť zmluvy teda nesie v plnom rozsahu zodpovednosť Slovenská sporiteľňa a.s.. Slovenská sporiteľňa a.s. ponúkla odporcom finančné prostriedky titulom zmluvy o úvere, pričom odporcovia boli pri uzatváraní zmluvy o úvere informovaní, že nie je potrebné preukazovať účel využitia týchto prostriedkov a je možné ich využiť na akýkoľvek účel okrem podnikateľskej činnosti. Zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu definuje v prvom rade postavenie zmluvných strán pri jej uzatváraní (teda postavenie veriteľa t.j. banky ako podnikateľa a dlžníkov ako fyzické osoby nepodnikateľov, spotrebiteľov bankovej služby, ktorí individuálne neovplyvňujú zmluvné podmienky, ktoré banka ponúkla ako celok a stanovila jednostranne podmienky pre vrátenie peňažných

prostriedkov). Ochrany aká spotrebiteľom patrí pri uzatváraní tohto typu zmlúv nie je možné spotrebiteľov zbaviť ani s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 1 zák.č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platného a účinného k 13.08.2004, ktoré v tom čase obsahovalo taxatívny výpočet spotrebiteľských zmlúv, pričom zmluva o úvere medzi nimi výslovne uvedená nebola (čoho sa opakovane domáha navrhovateľ, pričom takýto výklad nie je eurokonformný a je judikatúrou už prekonaný). Odporcovia poukazujú na rozhodnutie NS SR sp.zn. 5M Cdo/20/2009 zo dňa 25.01.2011, kde NS SR jednoznačne skonštatoval, že za spotrebiteľské zmluvy sa považujú aj zmluvy, ktoré nie sú výslovne uvedené v ustanovení § 52 ods. 2 zák.č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platného a účinného k 13.08.2004, ak boli uzatvorené medzi podnikateľom a fyzickou osobou spotrebiteľom, ktorý zásadne obsah zmluvy neovplyvnil. NS SR v predmetnej veci sp.zn. 5M Cdo/20/2009 uviedol: „Ustanovenia § 23a zák. č. 634/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy účastníkmi konania vyplýva, že typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Z odseku 2 uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že typová zmluva nesmie obsahovať tu špecifikované neprímerané podmienky, ako aj podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Preto je správny záver mimoriadneho dovolateľa o tom, že zmluva o pripojení vymedzená v ustanovení § 43 zák. č. 195/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov a od 31. decembra 2003 v § 43 zák. č. 610/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov, je svojím charakterom občianskoprávnou zmluvou, hoci v Občianskom zákonníku nie je výslovne ako spotrebiteľská zmluva upravená.“ Navrhovateľ opakovane uviedol, že na zmluvu o úvere sa nevzťahujú ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zák. o spotrebiteľských úveroch“), nakoľko úver mal byť poskytnutý na investíciu do nehnuteľnosti a teda podľa názoru navrhovateľa platí výnimka podľa ust. § 1 ods. 2 písm. a) zák. o spotrebiteľských úveroch. Odporcovia sa s týmto názorom navrhovateľa zásadne nestotožňujú. Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 písm. a) zák. o spotrebiteľských úveroch sa tento zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Pojem investícia do nehnuteľnosti je pojmom širším a zahŕňa aj investície do hnutel'ného zariadenia nehnuteľností. Odporcovia majú zato, že právny predchodca navrhovateľa v snahe obísť zák. o spotrebiteľských úveroch a jeho kogentné ustanovenia zámerne v zmluve použil nejednoznačný pojem investícia do nehnuteľnosti, aby sa tak vyhol povinnosti uviesť v zmluve podstatné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy ako je výška a počet splátok istiny, výška a počet splátok úrokov údaj o RPMN, ktoré každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať. Odporcovia majú zato, že právny predchodca navrhovateľa a jeho zamestnanci zámerne odporcov uviedli do omylu pri uzatváraní zmluvy o úvere, úver bol prezentovaný ako bezúčelový bez povinného dokladovania jeho reálneho využitia. Podľa ustanovenia § 35 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení platnom a účinnom k 13.08.2004: „právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.“ Vôľa odporcov pri uzatváraní zmluvy o úvere smerovala k získaniu finančných prostriedkov na účely nákupu hnutel'ných vecí, vybavenia domácnosti t.j. na bežnú spotrebu. Ak mal právny predchodca vôľu poskytnúť odporcom úver na rekonštrukciu alebo na nadobudnutie nehnuteľnosti mal to v zmluve výslovne uviesť takým spôsobom, ktorý nespôsobuje pochybnosti o účele poskytnutého úveru. Zo správania sa zmluvných strán pred i po uzatvorení zmluvy o úvere je zrejmé, že obe strany akceptovali bezúčelovosť úveru, teda išlo o štandardný spotrebiteľský úver. Odporcovia v súvislosti s významom výkladu vôle a správania sa zmluvných strán dávajú do pozornosti rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 8C/26/2014 zo dňa 31.03.2014, kde súd rozhodoval v spore medzi SLSP, a.s. a spotrebiteľmi, ktorí rovnako uzatvorili zmluvu o úvere, kde bol účel úveru definovaný ako investícia do nehnuteľnosti, pričom sa preukázalo, že úver bol použitý na nákup tovaru, predmetné rozhodnutie odporcovia pripájajú. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 5 od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V zmluve o úvere absentujú podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované ustanovením § 4 ods. 2 písm. a) zák. o spotrebiteľských úveroch, a to: „počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.“ Vzhľadom k absencii podstatných náležitostí zmluvy o úvere je na mieste, aby sa súd prejudiciálne vysporiadal s platnosťou zmluvy o úvere, ktoré je podľa názoru odporcov neplatná jednak z dôvodu, že obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a jedna z dôvodu, že nemá vyššie uvedené zákonné náležitosti. Navrhovateľ doposiaľ nešpecifikoval ako dospel k výpočtu ním vymáhanej pohľadávky. Odporcovia majú zato, že istina pohľadávky navrhovateľa zo zmluvy o úvere bola úplne splatená a navrhovateľ od nich nemôže požadovať zaplatenie príslušenstva z dôvodu, že v zmluve o úvere nie je výslovne dohodnuté aká časť splátky sa započítava na úhradu úrokov z istiny, teda s poukazom na zákonné ustanovenia §

4 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 2 písm. g) a § 4 ods. 5 zák. o spotrebiteľských úveroch nemá veriteľ nárok na zaplatenie úrokov ani iného príslušenstva úverovej istiny.

6. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 11.04.2016 uviedol, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu odporcom o postúpení pohľadávky, pričom poštový podací hárok zasiela v prílohe, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01 „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.“ Podľa Uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013 „V zmysle ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka je pôvodný veriteľ povinný bez zbytočného odkladu oznámiť skutočnosť postúpenia pohľadávky dlžníkovi. Ak pôvodný veriteľ uvedené opomenie, účinnosť postúpenia pohľadávky môže nový veriteľ prívodiť tým, že preukáže postúpenie pohľadávky dlžníkovi, a to najmä preukázaním zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá musí mať písomnú formu. V prejednávanej veci odvolací súd poukazuje na to, že postupca spoločným oznámením s postupníkom dňa 23.09.2009, t.j. v deň uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, zaslal odporcovi v I. rade oznámenie o tom, že jeho pohľadávka voči odporcovi v I. rade bola postúpená spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. - navrhovateľovi. Z tohto oznámenia je potrebné vychádzať a s ohľadom na uvedené nie je potrebné prejudiciálne skúmať existenciu a platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok. Vzhľadom na uvedené potom záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nie je aktívne legitimovaným subjektom nie je správny.“ Právny zástupca odporcov v svojom vyjadrení zo dňa 17.02.2016 v článku IV. prvý odsek druhá veta (str. 6) tvrdí, že Oznámenia o postúpení pohľadávok neboli doposiaľ doručené odporcom a to ani poštou ani osobne. Navrhovateľ poukazuje na fakt, že odporcovia po postúpení pohľadávok plnili novému veriteľovi vkladom v hotovosti prvýkrát dňa 18.11.2013. Pýtame sa teda, prečo by odporcovia plnili novému veriteľovi, keby nemali vedomosť o tom, že došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky? Podľa rozhodnutia NS SR 7 MCdo 9/2014 zo dňa 24.03.2015: „Hlavným záväzkovým vzťahom, z ktorého navrhovateľka vyvodzuje svoj nárok, je v danom prípade zmluva o úvere, ktorá sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Aj právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom 1) ako dlžníkom, uzavretím dohody o splátkovom kalendári a uznaním dlhu sa zabezpečovalo plnenie záväzku vzniknutým zo zmluvy o úvere, bolo preto potrebné posúdiť tieto právne úkony podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Následne aj na otázku premlčania odporcom 1) uplatneného nároku bolo treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Ak preto krajský súd a rovnako aj okresný súd záväzkový vzťah medzi navrhovateľkou a odporcom 1) a aj uznanie dlhu odporcom 1), včítane otázky premlčania, posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, aplikoval na vec nesprávny právny predpis.“ Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 2 M Cdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011, podľa ktorého Ručením sa zabezpečoval záväzok zo zmluvy o úvere (resp. medziúvere). Záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadom na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka. Preto aj záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy, sa spravujú Obchodným zákonníkom (§261 ods. 4 Obchodného zákonníka). Podľa rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6MCdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013: „Hlavným záväzkovým vzťahom, z ktorého žalobca vyvodzuje svoj nárok, je v danom prípade zmluva o úvere, ktorá sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Aj právny vzťah medzi žalobcom ako ručiteľom a žalovaným ako dlžníkom bolo preto potrebné posúdiť podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Následne aj na otázku premlčania žalobcom uplatneného nároku bolo treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Ak preto krajský súd záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným, včítane otázky premlčania, posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, aplikoval na vec nesprávny právny predpis.“ V tejto súvislosti navrhovateľ zároveň poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 09.11.2015, sp. zn. 25Co/34/2015: „...premlčanie sa aj v spotrebiteľských zmluvách majúcich formu absolútneho obchodu (tu zmluva o úvere) uzavretých pred 01.04.2015 spravuje výlučne Obchodným zákonníkom, pričom podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. K obdobným záverom pritom došiel i NS SR vo veci sp. zn. 6M Cdo 4/2012 i 2M Cdo 3/2011. S poukazom na vyššie uvedené sa potom odvolací súd nemohol stotožniť so závermi súdu prvého stupňa, ktorý na premlčanie v danej veci aplikoval Občiansky zákonník a musel dať za pravdu odvolateľovi. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd zhrnúť uzatvára, že súd na otázku premlčania aplikoval nesprávne hmotnoprávne ustanovenie, vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho došiel k nesprávnemu záveru, že

predmetný nárok je premlčaný (pri aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka by premlčaný nebol), v dôsledku čoho sa už nadväzne nezaoberal posúdením žalobou uplatneného nároku podľa ďalších ustanovení slúžiacich ochrane spotrebiteľa a za tým účelom ani nevykonal potrebné dokazovanie.“ Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/132/2013 zo dňa 21.11.2013: „Je nedôvodné podraďovať dĺžku premlčacej doby v Občianskom zákonníku pod ochranu spotrebiteľa. Takto by získal nepodnikateľ, teda nielen spotrebiteľ, viac práv, ako mu patrí podľa vyvážených európskych štandardov. Takýto prístup by postavil druhú zmluvnú stranu - podnikateľa takmer do nerovnovážnej pozície subjektu, ktorého právne konanie, ktoré sa riadi určitými predstavami o normách, ktoré na daný vzťah dopadajú, môže byť kedykoľvek podlomené akýmkoľvek ustanovením, ktoré je obsiahnuté v Občianskom zákonníku alebo v iných predpisoch, a ktoré z dôvodu výhodnosti posudzovanej navyše ad hoc pre druhú zmluvnú stranu by malo modifikovať daný záväzkový vzťah riadiaci sa Obchodným zákonníkom. Takéto poňatie treba pri rešpektovaní zvýšených práv spotrebiteľov odmietnuť, pretože by v určitých dôsledkoch mohlo nakoniec poškodzovať aj samotného spotrebiteľa. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 15Co/28/2013: „Odvolačný súd zastáva názor, že ustanovenie Občianskeho zákonníka o dĺžke všeobecnej premlčacej doby nie je možné použiť. Trojročná premlčacia doba v Občianskom zákonníku nesmeruje na ochranu spotrebiteľa. Obchodný zákonník zakotvuje všeobecné obmedzenie premlčacej doby, Občiansky zákonník takéto obmedzenie nezakladá. Obchodný zákonník obsahuje ucelenú úpravu inštitútu premlčania. Odlišnosť úpravy inštitútu premlčania v Občianskom zákonníku a Obchodnom zákonníku nemá nič spoločné so spotrebiteľskou ochranou, ale je iba výsledkom dvoch rôznych legislatívnych procesov, ktoré vyústili do dvoch rôznych kódexov bez ďalších súvislostí relevantných pre danú problematiku. Ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú inštitút premlčania, nie sú ustanoveniami smerujúcimi k ochrane spotrebiteľa (...) Ochrana spotrebiteľa je dostatočne zabezpečená ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách. Bolo by absurdné, ak by chcel zákonodarca spotrebiteľa chrániť ešte navyše tým, že nepripúšťa použitie tých ustanovení Obchodného zákonníka, ktoré sú náhodne prísnejšie ako im podobné ustanovenia Občianskeho zákonníka.“ Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.02.2014, sp. zn. 9Co/138/2013: „K námietke premlčania je potrebné uviesť, že právna úprava premlčania je zákonom predpokladaný spôsob nástupu určitých právnych účinkov v dôsledku plynutia času a účastníci nijakým spôsobom zmluvnými podmienkami jej trvanie nemodifikovali. Z charakteru zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty vyplýva, že ide o zmluvu uzavretú ako spotrebiteľskú, jej základným charakterom však je charakter absolútneho obchodného záväzkového vzťahu podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka. V spotrebiteľskom vzťahu platí aj zákonná úprava ochrany spotrebiteľských úverov zákonom č. 258/2001 Z. z. Tento zákon však nemožno vykladať tak, že akýkoľvek úver medzi dodávateľom a spotrebiteľom je výlučne úverom uzatvoreným podľa tohto zákona s vylúčením možnosti aplikácie Obchodného zákonníka. Úprava spotrebiteľských úverov osobitným predpisom nenahrádza všeobecnú právnu úpravu v Obchodnom zákonníku. Zákon o spotrebiteľských úveroch je lex specialis k všeobecnej právnej úprave, ktorá môže mať základ v Občianskom zákonníku, ale v Obchodnom zákonníku. Ak teda účastníci uzatvorili platnú zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty s tým, že je uzatvorená podľa Obchodného zákonníka, na ich zmluvný vzťah sa bude aplikovať režim Obchodného zákonníka aj v časti premlčania jednotlivých nárokov, a teda je potrebné postupovať podľa § 391 ods. 1 a § 397 Obchodného zákonníka. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9 Co/157/2013 zo dňa 12.09.2013: „Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ zakotvuje v prospech spotrebiteľa kogentnosť inak dispozitívnych noriem uvedených v OZ, aby zabránilo v spotrebiteľskej zmluve odklon v neprospech spotrebiteľa. Predmetné ustanovenie nestanovuje aplikáciu OZ na spotrebiteľské zmluvy vo forme absolútneho obchodu inak ako v rozsahu § 52 - § 54, resp. až § 60. Najvyšší súd ČR vo veci sp. zn. 32 Cdo 3337/2010 uviedol, že úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku v § 101 a nasl. nepatrí medzi tzv. iné ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa a odlišne stanovená dĺžka premlčacej doby v Občianskom a Obchodnom zákonníku je iba výsledkom rôznych legislatívnych procesov, z ktorých však žiadny nesmeruje k ochrane slabšej strany (spotrebiteľa). Premlčanie pôsobí voči obojstranným rovnako. Z komplexnej úpravy premlčania v každom z týchto zákonov nemožno považovať len niektoré z nich za výhodnejšie pre spotrebiteľa. Výklad, ktorý by rozlišoval, či spotrebiteľ je v pozícii nositeľa práva, či v pozícii osoby majúcej povinnosť a podľa toho umožňoval použitie príslušného ustanovenia o premlčaní v Občianskom alebo Obchodnom zákonníku podľa konkrétnej situácie, označil za neprijateľný. ... Premlčanie sa teda aj v spotrebiteľských zmluvách majúcej formu absolútneho obchodu spravuje výlučne Obchodným zákonníkom podľa § 397 Obchodného zákonníka. Ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba 4 roky.“ Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.09.2014, sp. zn. 9Co/64/2013 - 145: „Prvostupňový súd správne skonštatoval, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou dňa 12.04.2007 spotrebiteľskú úverovú zmluvu. Jej platnosť sa v prvom

rade musí posudzovať podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (lex specialis), ktorý definuje pojem spotrebiteľská zmluva v § 1 a § 2 písm. a). Ust. § 23a zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa taktiež obsahovalo definíciu spotrebiteľskej zmluvy. Bola v ňom stanovená zásada, že na spotrebiteľské zmluvy sa majú primerane použiť ustanovenia osobitného predpisu, konkrétne Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie včítane definície spotrebiteľskej zmluvy uvedenej v § 23a ods. 1 sa však vzťahovalo predovšetkým na právne vzťahu riešené týmto zákonom, ktorý je verejnoprávnou normou a ktorý upravuje práva a povinnosti osobitných orgánov verejnej správy pri rozhodovaní o právach spotrebiteľa (§21 a §22 zák. č. 634/1992 Zb.). Občiansky zákonník v tom čase v ust. § 52 ods. 1 definoval spotrebiteľskú zmluvu inak, výrazne užšie, než aká bola definícia tejto zmluvy v ust. § 23a Zákona o ochrane spotrebiteľa. Prítom úverová zmluva podľa vtedajšieho znenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka nebola zahrnutá medzi spotrebiteľské zmluvy až do 31.12.2007. To má za dôsledok, že Zákon o spotrebiteľských úveroch bol lex specialis vo vzťahu k Obchodnému zákonníku upravujúcemu úverovú zmluvu, v dôsledku čoho sa Obchodným zákonníkom spravujú takto vzniklé vzťahy bez ohľadu na povahu účastníkov (§261 ods. 6 písm. b) Obchodného zákonníka). Dôkazom toho, že Obchodný zákonník sa naďalej mal aplikovať aj pri rozhodovaní o spotrebiteľských úverových zmluvách, sú ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce konkrétne práva a povinnosti účastníkov takýchto spotrebiteľských úverových zmlúv (napr. § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka). V dôsledku toho by sa aj uznanie záväzku, premlčanie pohľadávky, či právne dôsledky zosplatenia úveru mali posudzovať podľa úpravy uvedenej v Obchodnom zákonníku. Navrhovateľ taktiež poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.05.2015, sp. zn. 3Co/266/2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.05.2015, sp. zn. 5Co/167/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 1Co/75/2014 zo dňa 28.10.2014, sp. zn. 1Co/75/2014, v zmysle ktorých sa majú na právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o splátkovom úvere aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka aj v otázke premlčania. Odhliadnuc od uvedeného v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch: „Zákon sa nevzťahuje na zmluvy a) o poskytnutí úveru 1) na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.“ V zmysle Zmluvy o splátkovom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 13.08.2004 je účelom úveru investícia do nehnuteľnosti. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ trvá na podanom návrhu na začatie konania v celom rozsahu.

7. Súd sa oboznámil s podaniami strán sporu spolu s prílohami, výsluchom žalovaných a svedkov na nariadenom pojednávaní, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci:

8. Žalobca je obchodná spoločnosť zapísaná v obchodnom registri, žalovaný je fyzická osoba - nepodnikateľ, občan Slovenskej republiky.

9. Dňa 13.08.2004 bola medzi bankou ako veriteľom a dlžníkmi ako žalovaným 1/ a 2/ uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový úver vo výške 8.298,48 Eur s úrokom 9,80 % ročne. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli všeobecné zmluvné podmienky, ako aj sadzobník poplatkov. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť v splátkach od 20.09.2004 do 20.08.2014, pričom jedna splátka bola dohodnutá vo výške 111,2 Eur mesačne.

10. Žalovaný 3/ prevzal na seba ručiteľský záväzok za žalovaných 1/ a 2/ na základe Dohody o ručení, ktorá bola uzatvorená medzi bankou ako veriteľom a žalovaným 3/ ako ručiteľom. Na základe tejto dohody žalovaný 3/ sa zaviazal, že v prípade, ak žalovaní 1/ a 2/ neuhradia veriteľovi pohľadávku riadne a včas, túto pohľadávku uhradí žalovaný 3/ ako ručiteľ a to aj bez doručenia výzvy na plnenie žalovaným 1/ a 2/.

11. Listom zo dňa 20.05.2013 Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovaným vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru z dôvodu, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 7.6.1 písm. a) Všeobecných obchodných podmienok, t.j. že dlžník bol v omeškaní so splatením jednej splátky viac ako 10 dní. Úverová pohľadávka ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti predstavuje sumu 6.013,96 Eur a jej splatnosť bola stanovená do 10 dní od prevzatia tohto oznámenia. List bol doručený žalovaným dňa 27.05.2013 Medzi stranami sporu nebolo sporné, že banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky, pričom splatnosť tejto pohľadávky nastala dňa 06.06.2013.

12. Listom zo dňa 09.07.2013 banka oznámila žalovanému, že ako postupca na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE uzatvorenej dňa 27.06.2013 pohľadávku vo výške 6.114,34 Eur z titulu Zmluvy o splátkovom úvere č. 0274799235 žalobcovi ako postupníkovi.

13. Žalobca do skončenia dokazovania nepreukázal, že banka žalovaného písomne vyzvala na úhradu už splatného dlhu na podklade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu.

14. Medzi účastníkmi konania bolo najmä sporné, z čoho sa skladá žalovaná suma, resp. čo konkrétne tvorí istinu a čo úroky a aký bol účel úveru, teda či išlo o spotrebný úver alebo investíciu do nehnuteľností, kedy nie je potrebné v rámci úverovej zmluvy uvádzať RPMN. Súd konštatuje, že žalobca sa domáhal pôvodne neuhradenia konkrétnych splátok za obdobie 20.09.2010 do 20.08.20104, pričom do skončenia dokazovania bližšie nešpecifikoval, z čoho sa skladá žalovaná suma, teda, čo tvorí zo žalovanej sumy istinu, úroky, bankové poplatky a podobne.

15. Žalovaný 1/ na nariadenom pojednávaní vypovedal, že to mohlo byť ešte okolo roku 2004, keď sme sa s manželkou bavili, že si zoberú pôžičku a to na domácnosť, napr. potrebovali kúpiť nábytok alebo vykonali drobné opravy v dome. Za týmto účelom išli do banky, kde im pracovník banky ponúkol prakticky peniaze na čokoľvek. Ich nezaujímalo, načo peniaze potrebujú, dokonca im ponúkli aj to, že im požičajú peniaze bez záložného práva len s ručením ďalšej osoby. Preto oslovil švagra, ktorý s ručením súhlasil. V roku 2008 robili rozsiahlejšiu prestavbu ich rodinného domu, a preto si vybavili ďalší úver, a to vo VÚB banke. Tento úver doteraz riadne splácajú. V roku 2008 - 2010 sa snažili získať peniaze z eurofondov, pričom výška celkovej investície mala presahovať 3.000.000,- Eur. Za týmto účelom založil aj neziskovku a podali žiadosti na príslušné štátne orgány. V prvom kole ich žiadosť aj prešla, v druhom kole však bola žiadosť zamietnutá, čo spôsobilo u nich finančné problémy, nakoľko s vypracovaním projektovej dokumentácie mali vysoké výdavky. To spôsobilo, že úver zo Slovenskej sporiteľne nedokázali splácať.

16. Žalovaný 2/ na nariadenom pojednávaní vypovedal, že po sobáši sa prisťahovala k manželovi do jeho rodičovského domu. V tom čase už svokor nežil. Svokra žije s nimi doteraz. Z manželstva pochádza dcéra, ktorá chodíeva domov len sporadicky. Inak býva v R.. Potom, ako sa nasťahovali, sa rozhodli, že si upravia ich domácnosť, a preto sa rozhodli zobrať si úver. Za tieto peniaze sa kupoval hlavne materiál, nábytok a spotrebiče. Do zlej finančnej situácie sa dostavili potom, čo im nevyšiel jeden projekt, preto už nevládali splácať dlh a tak je to doteraz. Pri pôžičke nemuseli predkladať žiadnu nehnuteľnosť. Banka od nich vyžadovala, načo peniaze minuli. Zmluvu nepripomienkovali a akceptovali to, čo im predložili.

17. Žalovaný 3/ na nariadenom pojednávaní vypovedal, že ho oslovila sestra, či by jej išiel ručiť. Keďže majú dobré vzťahy, on s tým nemal problém. Nezaujímalo sa o podmienky zmluvy. Jeho úlohou bolo prísť do banky a ručenie podpísať. Vie, že po istom čase chodievali z banky aj nejaké upomienky. Kontaktoval sa so sestrou, tá mu povedala, že úver splácajú, ale v nižších výškach. Osobne na tento úver nikdy nezaplatil žiadnu čiastku. Vie, že sestra potrebovala peniaze na domácnosť. Čo konkrétne sa za požičané peniaze kúpilo, k tomu sa nevie vyjadriť. Vie, že kúpili nejaké elektrospotrebiče.

18. Svedok Y. L. na nariadenom pojednávaní vypovedala, že v pojednávacej miestnosti pozná pána Jankoviča a jeho manželku. Prvýkrát sa stretli, keď mala asi 19 rokov, a to keď si robili vodičský preukaz. Neskôr sa stretli za mladi na tanečných zábavách. Potom bola dlhšia pauza, až ho stretla ako klienta v ich banke. Jeho manželku pozná len popri ňom. Nestretávajú sa, nie sú v žiadnom osobnom ani rodinnom vzťahu. Poukázal, že je viazaná bankovým tajomstvom. Je to už roky. V zásade rozlišujú tri druhy úverov a to jednak spotrebný úver, hypotekárny úver a úver na bývanie. Pri hypotekárnom úvere a úvere na bývanie je zvyčajne súčasťou zmluvy aj zabezpečenie, napríklad ručením nehnuteľnosti. V takom prípade ide o spotrebný úver. V minulosti sa pri spotrebnom úvere aj písal účel zmluvy, napr. investície do nehnuteľností, na auto a pod.. Dnes sa to už nepíše. Tento úver považujem za spotrebný. Predpokladá, že poznámka investície do nehnuteľností, je tam napísané len preto, pretože to uviedol klient. Zakladajú pre vlastnú potrebu úverový spis. Či tento spis ešte majú k dispozícii alebo už je skartovaný, k tomu sa dnes nevie vyjadriť. Taktiež sa nevie vyjadriť, či od klienta požadovali nejaké bločky alebo nejaké doklady pri uzatvorení úveru. Posledné roky určite nič nevyžadujú. Ako to bolo v roku 2004, k tomu sa nevie jednoznačne vyjadriť. Ona nemala nikdy oprávnenie zmeniť podmienky zmluvy. Ak došlo k zmene, robilo to ich právne oddelenie. Pri „druh úveru: spotrebný“ a načo sa peniaze mali použiť, to vpisovala banka. Čo sa týka „účelu úveru“, toto uvádzal klient. Splátkový kalendár sa teraz dáva. Či to bolo aj v roku 2004, k tomu sa nevie vyjadriť. Nepamätá si to. Nevie, odkedy je povinnosť uvádzať RPMN. Dnes

sa už v takýchto zmluvách RPMN uvádza. Ak by sa takáto zmluva uzatvárala dnes, určite bola by tam uvedená RPMN.

19. Svedok B. G. E. V. na nariadenom pojednávaní vypovedala, že v pojednávacej miestnosti nepoznám nikoho. Pre Slovenskú sporiteľňu pracovala 14 rokov, začala za prepážkou a neskôr sa vypracovala na vedúcu oddelenie a neskôr až na riaditeľku pobočky v E., pričom pod ňu spadala aj pobočka v G.. Ide o štandardizovanú zmluvu, s ktorou sa v praxi bežne stretávala. Na tejto zmluve je aj jej podpis, keď sa ešte volala G. I.. Mali zaužívanú prax, že podpisovanie zmlúv za pobočku sa odvíjalo od výšky poskytnutého úveru. Predpokladá, že v tomto prípade išlo o takú výšku, kde bol potrebný jej podpis. Ona si na túto zmluvu absolútne nepamätá, ani sa nevie vyjadriť, či zmluva jej bola donesená do Senice na podpis, alebo prišla na Myjavu a tam zmluvu podpísala. V bankovníctve už nerobí viac ako 9 rokov, momentálne sa venujem úplne inému sektoru. Ide o spotrebný úver, investícia do nehnuteľnosti tak, ako je to tu napísané. Nevie sa vyjadriť, prečo tam nie je RPMN, zmluvy boli generované, podľa nej RPMN tam mala byť. Nepamätá si o aký typ úveru išlo, resp. aké boli podmienky, ale u nich bola prax, že doklady vyžadovali, keď úver bol zabezpečený nehnuteľnosťou, a keď sa zriaďovalo záložné právo. Nepamätám si ani to, že by mali nejaký taký prípad, že by nebolo záložné právo a pýtali sa bločky. Trocha sa jej to mieša s prvou stavebnou sporiteľňou, vie, že tam to bolo normálne. Nepamätá si, že by niečo také bolo aj u Slovenskej sporiteľne. Nemala na starosti zmluvnú dokumentáciu. Mali na starosť hlavne vybavovanie klientov a poskytovať im produkty, ktoré už boli vopred schválené. Dopisovali identifikačné údaje dlžníka a po dohode s dlžníkom označili druh úveru, účel úveru, výšku úveru, dĺžku splácania, poplatok za správu úveru. Prvé otázky boli typu, koľko potrebuje a načo to potrebuje a podľa toho sa spracoval typ úveru. Klienta vždy zaujímala výška úrokovej sadzby a aká bude výška splátky. Vychádzalo sa vždy z príjmu dlžníka a potom sa vyjadriť, či úver schvália alebo nie. Pri tomto type zmlúv sa neuvádzal splátkový kalendár, kde by bolo vidieť, z čoho sa skladá jednotlivá splátka. Uvádzala sa len výška splátky. Ešte si spomína, že niekedy sa dávala aj lehota, kde mal dlžník preukázať, načo peniaze minul, tzn., na aký účel. Toto bývalo uvedené v tejto zmluve. Predpokladá, že to tak dlžník mal urobiť. Keď to nedodržel, nevie, aké boli následky. Predpokladá, že by tam mala v prvom rade prebehnúť komunikácia, ale čo sa dialo potom, k tomu sa dnes neviem vyjadriť. Podľa účelu takýto úver mohol byť poskytnutý len fyzickej osobe nepodnikateľovi. Môže sa však stať, že niekedy financovali aj rodinný dom, ktorého časť slúžila na podnikateľské aktivity. Nevie sa vyjadriť, aký typ úveru potom uzatvorili. Na 100 % nie je si ničím istá. Je si istá základnými vecami, nie však už podmienkami zmluvy. Podpis je jej. Robilo sa podľa metodiky.

20. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

21. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

23. Podľa § 526 cit. zák. postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie

pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

24. Na podklade vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobca nie je vo veci aktívne vecne legitímovaný. Dňa 13.08.2004 bola medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou a žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi uzatvorená zmluva o splátkovom úvere. Žalovaný 3/ bol v pozícii ručiteľa na základe Dohody o ručení, ktorá bola uzatvorená medzi bankou ako veriteľom a žalovaným 3/ ako ručiteľom. Žalovaní 1/ a 2/ neuhradili včas mesačné splátky, čím sa dostali do omeškania s platením dlhu. Banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru a to listom zo dňa 20.05.2013 a vyzvala žalovaných na úhradu dlhu do 06.06.2013. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 27.06.2013 banka postúpila svoju pohľadávku na súčasného žalobcu a zároveň túto skutočnosť sa pokúsila listom oznámiť žalovaným, doklad o doručení žalobca nepredložil. Z § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť úverovú pohľadávku inému subjektu, ak klient nesplnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru, jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Banka pri postúpení svojej pohľadávky nedodrжала dva zákonné predpoklady a to, že v čase postúpenia pohľadávky žalovaní neboli v omeškani viac ako 90 dní a neboli na zaplatenia omeškanej časti peňažného záväzku písomne vyzvaní. Absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení nemožno v tomto prípade efektívne konvalidovať ani oznámením banky o postúpení pohľadávky. Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn.: 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015, sp.zn. 6Co/58/2016 zo dňa 21.03.2016, Krajského súdu Prešov sp.zn.: 4Co/145/2014 zo dňa 11.03.2015, sp.zn.: 19Co/177/2014 zo dňa 24.02.2016, Krajského súdu Trenčín sp.zn.: 19Co/129/2016 zo dňa 29.06.2016, sp.zn.: 17Co/181/2016 zo dňa 04.05.2016, Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn.: 13C/79/2014 zo dňa 11.11.2014 a Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009, z ktorých pri posudzovaní tohto prípadu vychádzal. Ak žalobca argumentoval rozhodnutím Krajského súdu v Prešove, v ktorom tento súd dospel k záveru, že ak je dlžník v omeškani viac ako jeden rok, nie je potrebné dlžníka vyzývať pred postúpením pohľadávky na úhradu splatného dlhu, súd konštatuje, že sa s týmto rozhodnutím nestotožňuje, ide o výklad, ktorý pri pochybnostiach je pre spotrebiteľa nepriaznivejší, pričom toto rozhodnutie nevychádza z ustálenej súdnej praxe.

25. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že na podklade vykonaného dokazovania súd úverovú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, kde bolo potrebné uviesť RPMN. Tento právny záver bol potvrdený aj vypočutými svedkami, t.j. osobami, ktoré zmluvu podpisovali za banku, a ktorí zhodne uviedli, že ak by sa zmluva uzatvárala dnes, RPMN by tam určite bola. Okrem toho žalobca do skončenia dokazovania nepredložil žiaden doklad o tom, že by žalovaní po uzatvorení úverovej zmluvy banke predkladali účtovné doklady, ktoré by preukazovali ako boli peniaze spotrebované. Keďže v takomto prípade by sa považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, v konaní bolo potrebné jednoznačne špecifikovať, čo zo žalovanej sumy tvorí istinu, úroky, poplatky a podobne. Z uvedené vyplýva, že ak by aj súd dospel k záveru, že žalobca je vo veci aktívne vecne legitímovaný, za použitia sudcovskej koncentrácie, žalobu by bolo nevyhnutné zamietnuť z dôvodu, že žalobca nešpecifikoval svoj nárok vyššie uvedeným spôsobom. Navyše žalobca sa nevysporiadal ani so skutočnosťou, prečo mu bola postúpená pohľadávka vo výške 6.114,34 Eur, keď pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti bankou výška pohľadávky predstavovala len sumu 6.013,96 Eur.

26. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 %.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie

považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).